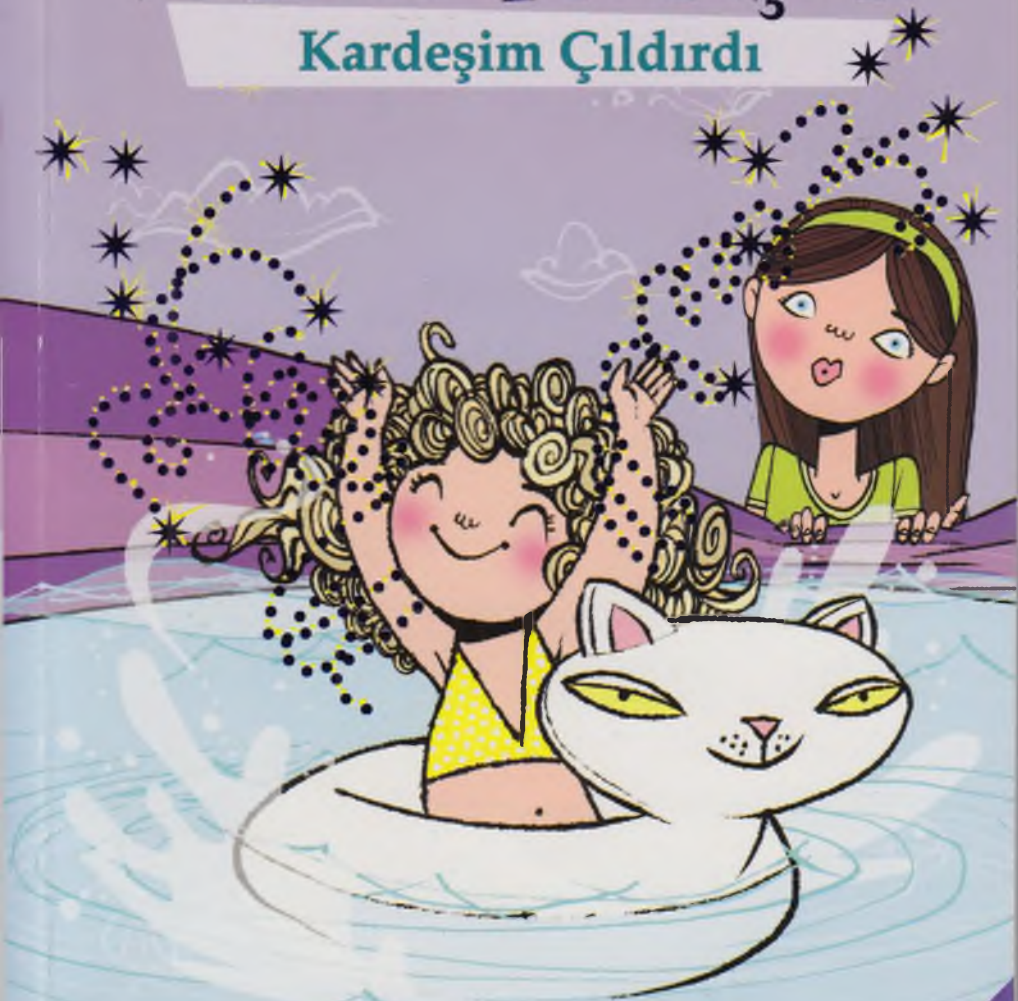

Sihirli Kardeşim

Kardeşim Çıldırdı

ANNE MAZER

8 YAŞ+

Mabel

- ✓ SEKİZ YAŞINDA
- ✓ AYAKLARI YERE BASAN
- ✓ DÜZENLİ
- ✓ KURALLARA UYAN BİR KIZ

Violet

- ✓ BEŞ YAŞINDA
- ✓ TÜM KURALLARI YIKAN
- ✓ AKLI BİR KARIŞ HAVADA
- ✓ ÇILGIN BİR ÇOCUK

Mabel kardeşi Violet'ın büyük bir yeteneği olduğunu fark etti. Oyuncaklara büyü yapabiliyordu, hatta Mabel'in en sevdiği projelere bile yardım ediyordu. Fakat Violet bahçenin ortasında yaptığı yüzme havuzunu ortadan kaldırmayı reddedince kıyamet koptu. Eğlenmenin de bir sınırı olduğunu anlamak zorundaydılar. Hem, komşular ne düşüneceklerdi?

Ve daha da önemlisi anne ve babalarına durumu nasıl açıklayacaklardı?

Sihirli Kardeşim, küçük dokunuşlarıyla hayatınızı değiştirmeye hazır! Peki, siz de hazır mısınız?

ISBN 978-975-21-1202-5

9

789752 112025

KİTABIN ORJİNAL ADI

SISTER MAGIC
VIOLET MAKES A SPLASH

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

BASKI

2. BASIM/EYLÜL 2013/İSTANBUL
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika Nu.: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1202 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika Nu.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Kardeşim Çıldırdı

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir

2012

Ellen Potter ve Megan Shull için...

Birinci Bölüm

Mabel (Mebıl), “Burada yapacak çok önemli işlerimiz var Violet (Vaylıt).” dedi. Kolundaki sivrisinek ısırığını kaşıyıp eline bir kalem aldı.

Küçük kız kardeşi, “Peki, Mabel.” dedi.

Oturma odasında giysiler ve aletler kutulardan ve torbalardan dışarı saçılmıştı. Kızlar, yıllık eski eşya satışına, daha doğrusu pazarına hazırlanıyorlardı.

Her yaz sonunda, bütün mahalle büyük bir eski eşya pazarı kurmak için bir araya gelirdi. Mahalledeki on dört ailenin her birinin masası vardı.

Eski eşya satışından sonra, çok lezzetli yemeklerin ve turta pişirme yarışmasının yapıldığı bir parti verilirdi. Büyükler yemek

yerken, mahallenin çocukları sokakta oyun oynarlardı.

Bu, Mabel'in yılın en sevdiği akşamlarından biriydi.

Mabel, bu yıl ailesinin eski eşya satışı masasından sorumluydu. Tüm hazırlıklarını tamamlamıştı.

Listesine bir göz attı. "Bugün eski giysileri, kışlık botları, mutfak eşyalarını, bebek oyuncaklarını, kitapları ve diğer eşyaları ayırmalıyız."

Bu büyük bir işti ama Mabel bunu başatabilirdi.

Mabel, kız kardeşine, "Planımız şu: Sen bana giysileri vereceksin." dedi. "Ben de onları katlayıp fiyatlandıracağım. Tamam mı?"

Violet, "Tamam." deyip bir bebek kazığı getirdi. Sonra da Mabel'in yanından uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun, Violet?"

“Hiçbir şey.” Violet eskimiş bir pelerini eline alıp parmaklarını mor kumaşın üzerinde gezdirdi. “Bunu çok beğendim.”

Mabel, “O çok eski bir şey.” dedi.

“Hayır, değil.” Violet pelerini omuzlarına koydu ve aynadaki görüntüsüne baktı.

Mabel bu arada küçük çizgili bir kazak katlayıp üzerine fiyat etiketini yapıştırdı. Sonra soluk sarı bir kazak katladı. “Ben bebek kazaklarını bitirdim, Violet. Bana başka bir şey getir de etiket yapıştırırayım.”

Ama Violet ablasını dinlemiyordu.

Mabel kaşlarını çatarak, “*Violet?*” dedi. “Bu şekilde işleri bitiremeyiz.”

Küçük kız kardeşi oturma odasında hoplayıp zıplıyor, kendi etrafında dönüp duruyordu. Mor pelerini arkasında dalgalandırırken bir yandan da bir melodi mırıldanıyordu.

Mabel, “Oh, boş ver. Kendim yaparım.” diye homurdandı.

Mabel dün Violet'a kendisinin asistanı olabileceğini söylemişti. Şimdiyse bu teklifin hiçbir anlamı olmadığını anlıyordu.

Bunun yerine, Violet'a bir oyun arkadaşı bulmasını söylese daha iyi olacaktı.

Beş yaşındaki Violet baş belasından başka bir şey değildi.

Violet yaramaz ve tuhaf bir çocuktur. Her zaman kendi istediklerini yapmakta ısrar ederdi.

Talimatlara uymazdı; bu yüzden güvenilir değildi. Yüzü her zaman kirli, saçları hep dağınıktı. Giysileri ise birbirleriyle uyumlu değildi.

Diğer yandan, Mabel yazın bile birbiriyle uyumlu kıyafetler giyerdi. Saçlarını her zaman tarar, yüzünü de hep yıkardı.

Mabel düzenli, planlı, güvenilir ve yardımseverdi. Sekiz yaşında olmasına rağmen yaşından çok daha olgundu.

Anneleri, eski eşyaların satışını organize etmenin sekiz ve beş yaşındaki iki çocuk için çok büyük bir iş olduğunu düşünmüştü.

Kardeşim Çıldırdı

Beş yaşındaki çocuk konusunda haklıydı. Ama Mabel bu işi yapabileceğini biliyordu. Violet olsa da olmasa da.

Bunu yapabileceğini herkese gösterecekti. Mabel, *şimdiye kadarki* en iyi satışını gerçekleştirecekti.

Mabel işe başlamadan önce yapılacak işlerin bir listesini çıkardı.

1. Kitapları başlıklarına ve konularına göre ayır.
2. Kullanılmış giysileri renklerine ve bedenlerine göre ayırıp katla.
3. Etekleri, elbiseleri ve paltoları as.
4. Bebek oyuncaklarını kutulara koy.
5. Çocuk giysilerini kategorilerine göre ayır: "bebek", "yeni yürümeye başlamış bebek" ve "küçük çocuk".
6. Her şeyi renkli etiketlerle fiyatlandır.

Mabel bir şeylerden sorumlu olmayı ve şovuna sahip çıkmayı severdi.

Bir şeyleri iyi yapmayı severdi.

İnsanların, "Sana güvenebileceğimi biliyordum, Mabel." demesinden çok hoşlanırdı.

Mabel çalışırken, Violet kanepenin üzerine çıkıp aşağı atladı. Mor pelerin arkasında uçuşuyordu. Sonra kanepeye yeniden çıkıp tekrar atladı.

Mabel eşyaları fiyatlandırırken bir şangırtı duydu. Elindekileri bırakarak kız kardeşinin yanına koştu.

Violet tel askılarla dolu bir kutuya takılıp, küçük bir lambaya çarpmış, sonra da alışveriş torbalarının ortasına düşmüştü.

Mabel heyecanla, "İyi misin?" diye bağırdı.

Violet "evet" anlamında başını salladı. Eşyalar etrafına saçılmıştı. Pelerini dolanmış ve yırtılmıştı. Ayağına da bir askı takılmıştı.

Violet yavaşça ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti.

“Ortalığı birbirine kattın.” Mabel sakin olmaya çalışıyordu. “Eğer yardım etmeyeceksen, en azından ayakaltından çekilir misin?”

“Özür dilerim, Mabel.”

Mabel parmak kısmında küçük deliği bulunan limon yeşili bir külotlu çorap alıp fiyat etiketini yazdı.

Violet tekrar kanepeye çıktı. “Bak, nasıl uçuyorum!”

“Biraz önce söylediğimi duymadın mı?” Mabel çok kızmıştı. Sözlerini kaç kez tekrar etmesi gerekiyordu? “Ayakaltından çekil! Meşgulüm!”

Boş yere konuşuyorum, diye düşündü. Neden Violet’tan kendisine yardım etmesini istemişti ki? Violet her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Odanın içinde bir rüzgâr esti. Sorun çıkaran kız kardeşi neredeydi?

Sonra Mabel bir kıkırdama duydu. Ses, tam başının üzerinden geliyordu.

Kafasını kaldırıp yukarı baktı.

Violet havada uçuyordu.

Mor pelerin rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Tel askılar, Violet'ın kollarına bilezik gibi asılmıştı. Violet'ın ayakları ablasının gözünün önünde, havada sallanıyordu.

Mabel'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kız kardeşi *bunu* yapabiliyor muydu? O *uçabiliyor* muydu?

İkinci Bölüm

Ailede sihir yeteneği vardı ve Violet da buna sahipti.

Mabel'a sorarsanız, bu korkunç bir hataydı. Akıllıca, adil ya da mantıklı da değildi. Sihir yeteneğine sahip olması gereken kişi kendisiydi.

Mabel, ablaydı. O, kurallara uyar ve verdiği sözleri tutardı. O; dikkatli, düşünceli ve sorumluluk sahibiydi.

Violet'ta bu özelliklerin hiçbiri yoktu.

Mabel ayrıca, beş yaşındaki biri sihir yeteneğiyle nasıl başa çıkabilir ki, diye düşünüyordu.

Violet alfabeyi bile bilmiyor, ama sihir yapabiliyordu! Ve şimdi de görünüşe bakılırsa uçabiliyordu.

Mabel, "Aşağı in, Violet." diye yalvardı. "Lütfen!" Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu.

Tavanın yakınında havada duran Violet, avizenin içine baktı. "Burada bir sürü ölü böcek var."

Mabel kanepenin üstüne çıkıp Violet'ın ayak bileklerini tutmaya çalıştı. Ama kız kardeşi daha da yükselerek onun elinden kurtuldu.

Mabel, "Bu akşamki tatlımı sana vereceğim." diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Hatta yarın sana dondurma alacağım."

Violet ona aldırmadı. Havada ters dönererek baş aşağı durdu.

Mor pelerin başından aşağı sarktı. Tel askılar yere düştü. Violet'ın sıska bacakları titremeye başladı.

Neredeyse yere baş aşağı düşmek üzereydi.

Mabel kanepeden atlayıp kız kardeşini yakalamak için koştu. Ama yeteri kadar hızlı değildi. "Violet!"

Neyse ki Violet ellerini uzatıp yere birkaç santim kala durmayı başardı.

Violet yan dönerek, "Ta ta!" diye bağırdı.

Mabel'in kalbi deli gibi çarpıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun, Violet? Deli misin sen?"

"Bana ayakaltından çekilmemi söyledin."

Mabel, "Ama sana *uçmanı* söylemedim." diye karşı çıktı.

Violet kollarını uzatıp ayak parmaklarını oynattı. "Uçmanın nesi yanlış?"

"Tehlikeli, aptal şey! Neredeyse düşüyordun!"

Violet kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ama düşmedim." dedi. "Ayrıca, insanlar uçakların içinde hep uçuyorlar."

Mabel, "O başka bir durum." dedi. "Bu bilim, mühendislik ve biletlerle ilgili bir şey. İnsanlar kendi başlarına uçmuyorlar."

Violet sinir bozucu bir şekilde, "Ama ben uçuyorum." dedi.

Mabel derin bir nefes aldı. "Neden uça-bildiğini biliyor musun?"

"Anaokuluna başladığım için mi?"

Mabel gözlerini devirdi. Sonra kendine sakın ve olgun davranması gerektiğini hatırlattı.

Cahil kız kardeşine yol göstermeli ve onu bilgilendirmeliydi. Violet'ın onun tavsiyelerine ihtiyacı vardı. Çok kolay bir iş olmasa da Mabel bunu başarabilirdi.

"Sihir hakkında ne biliyorsun, Violet?"

"Sihir, masalarda oluyor."

Mabel, "Gerçekte de oluyor." dedi. Bunu söylerken midesinde bir sancı hissetti. Violet'a bu konu hakkında tek kelime etmeyeceğine dair annesine söz vermemiş miydi?

Sihirden hiç *kimseye* bahsetmeyeceğine dair söz vermişti.

Sihir yeteneği, anne tarafından geliyordu. Annesi bu durumdan öylesine nefret ediyordu ki, gerçek olduğunu itiraf etmekte bile zorlanıyordu. Babası bu konuyu bil-

miyordu. Mabel da gerçeği tesadüfen öğrenmişti.

Mabel sırlardan nefret ederdi, özellikle de ailesinden sır saklamayı hiç sevmezdi. Ama annesi ona yemin ettirmişti.

Ve söz, sözdü. Mabel, bazen hoşuna gitmese bile, her zaman verdiği sözü tutardı.

Ama bu seferlik, kuralları bozacaktı. Violet'ın olanları bilmeye hakkı vardı.

Mabel, küçük kız kardeşini korumalıydı.

Derin bir nefes alıp sözlerine başladı. "Sende sihir yeteneği var Violet."

Üçüncü Bölüm

Violet sihir yeteneği olmasına şaşırılmış ya da etkilenmiş görünmüyordu. Yalnızca, "Oh." diyerek karşılık verdi.

Mabel, "Bu kadar mı?" dedi. "Bu konuda bana soru sormak istemiyor musun?"

Violet omuzlarını silkti.

Violet'in sorusu olmayabilirdi ama Mabel'in vardı.

Mabel, "Nasıl uçacağını sana birisi mi öğretti? Yoksa bir kitaptan mı öğrendin?" diye sordu. "Rüyalarında mı alıştırma yaptın?"

Violet omuzlarını silkerek, "Uçmak zor değil." dedi. "Herkes yapabilir."

"Yani, sihir yeteneği olan herkes, demek istiyorsun."

Violet, "Herkes." diye ısrar etti.

“Ben yapamam, uçamam. Birçok insan da uçamaz.” Mabel kollarını çırptı. “Gördün mü?”

Violet, “Öyle yapılmıyor.” diye karşı çıktı. Ayağa kalktı. “Sana göstereyim, Mabel.”

Violet geriye yaslanıp kollarını açtı ve havada birkaç santim yükseldi.

Sonra tekrar aşağı indi. “Gördün mü? Çok basit. Şimdi, sen dene.”

Mabel, eğer sihir yeteneğim *olsaydı*, acaba bunu Violet’la paylaşır mıydım, diye düşündü.

Cevabın hayır olduğunu itiraf etmek zorundaydı. O, Violet’a kirli ellerini yeteneklerinden uzak tutmasını söylerdi.

Violet’ın kendisine yardım etmeyi önermesi çok hoş bir davranıştı.

Çünkü Mabel, artık uçmaktan başka bir şey istemez olmuştu.

Mabel, Violet’ın haklı olmasını umut ediyordu. Belki de sihir yeteneği insanların

sandığından daha basit bir şeydi. Belki her iki kız kardeş de sihir yeteneğine sahipti. Mabel'inki henüz ortaya çıkmamıştı.

Eğer Mabel, Violet'ın talimatlarını uygularsa o da uçabilirdi. Rüyalarında uçmuyormuydu?

Mabel geriye doğru yaslandı, kollarını iki yana uzatarak hareket ettirdi ama dengesini kaybetti. Tam zamanında kendini doğrulttu.

Ne düşünüyordu ki?

Mabel gergin bir şekilde, "Uçamayan insanlara uçabileceklerini söyleme!" dedi. Birkaç bebek oyuncağını kaldırıp sepetin içine koydu.

Violet pelerinine sarındı.

Mabel, "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

Violet, "Rol yapıyorum." dedi. Pelerini üzerinden çıkardı. "Ben bir çiçeğim. Çiçek açıyorum."

Mabel, "Sen bir menekşesin." dedi. "Ha, ha, ha." Olayın komik tarafını görmeye çalışıyordu. Violet kendisini gerçek bir çiçeğe dönüştürmediği sürece sorun yoktu.

Mabel bebek çingırağını almak için uzandı. Kafasını kaldırıp yukarı bakınca, Violet'ın yine havada olduğunu gördü.

Küçük kız kardeşi köpük gibiydi. Gittikçe yükseliyordu.

Mabel, "Hemen aşağı in!" diye bağırdı.

Violet tepetakla dönerek tavanda yürümeye başladı.

Mabel, "Tavanda ayak izlerini bırakıyorsun, Violet! Hemen onları sil!" diye seslendi.

Violet tişörtünün kenarıyla tavandaki izleri sildi. Sonra da aşağı doğru inmeye başladı.

Mabel onu bekliyordu. "Evin içinde uçup, tavanda ayak izlerini bırakamazsın." diye çıkıştı.

Violet'in kendisini dinlemesini umut ediyordu. "Kimse sihir yeteneğin olduğunu öğrenmemeli."

"Neden?"

Mabel alçak sesle, "Annemle babam öğrenirse çok mutsuz olurlar." dedi. "Onları mutsuz etmek istemezsin, öyle değil mi?"

Violet dudağını ısırды. "Hayır."

"Normal olmak zorundayız." Mabel bunları söylerken içinde bir huzursuzluk hissediyordu. "Ya da öyleymiş gibi yapmalıyız."

Violet, "Öyleymiş gibi yapmayı çok seviyorum." dedi.

Mabel, "Bahsettiğim bundan daha farklı bir şey." dedi. "Anlıyor musun?"

Violet, "Evet, Mabel." dedi. Mabel'ı yatıştırmak ister gibi elini salladı. Cebine birkaç çikolata paketi düştü.

Violet bir tanesini Mabel'a verdi. Bu, Mabel'ın en sevdiği beyaz çikolataydı.

Mabel çikolataya kısa bir süre baktıktan sonra küçük bir parça kopardı. Çok lezzetliydi.

Mabel fısıltıyla, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Violet sadece omuzlarını silkti. Zaten kirli olan tişörtünün kenarına ellerini sildi ve sütlü çikolatasını ısırıldı.

Mabel, Violet'ın başka neler yapabileceğini merak ediyordu. Mabel'ın en sevdiği kitaplardan birindeki kahraman gibi musluk suyunu gazozla dönüştürebilir miydi?

Bir sürü pamuk helva yaratabilir miydi? Mabel'in oyuncak bebeklerinin saç renklerini değiştirebilir miydi? Mabel'in el yapımı mücevherleri için boncuk üretebilir miydi? Bir bisikletin süper hızlı gitmesini sağlayabilir miydi? Ya da bir salıncağın iyice yükseklere çıkmasını?

Peki, ya Mabel'in, Violet'in sihir yeteneği hakkında söyleyecek bir çift sözü olsaydı? Violet'a bunu nasıl kullanacağını, özellikle de nasıl koruyacağını söylerdi.

Violet uçabiliyordu ama Mabel ona kuralları açıklayabilirdi.

Kız kardeşinin sihir yeteneği, kendisinin de zekâsı vardı.

Bu mükemmel bir bileşimdi.

Dördüncü Bölüm

Mabel, babasının eski gömleklerinden birini eline aldı. Çok fazla iş yapamamışlardı. Violet'ın sihirleri bütün zamanlarını almıştı.

Violet, "Oyunum bitti." diye ilan etti. "Sana yardım etmek istiyorum."

Mabel, "Sonunda." dedi. "Şu içi doldurulmuş hayvanları görüyor musun? Her yere dağılmışlar. Onları bir araya topla ve şu kutunun içine at."

"Peki, Mabel." Violet pelerininini yere bıraktı ve oyuncakları üzerine koymaya başladı. Sonra pelerini kocaman bir mendilmiş gibi bağlayıp içindekileri kutunun içine boşalttı.

İşleri akla gelmedik bir şekilde yapma konusunda Violet inanılmazdı.

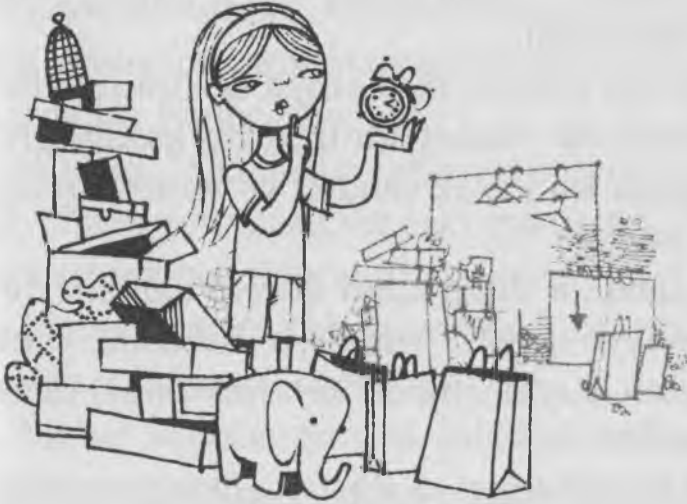
Mabel yine de bundan şikâyetçi değildi. En azından kız kardeşi ona yardım ediyordu.

“Sence buna iki dolar mı, yoksa üç dolar mı fiyat koyayım?” Mabel eski bir alarmlı saati gösteriyordu. “Ne dersin Violet?”

Violet, “Otuz üç bin dolar.” dedi. “Ve yirmi iki sent.”

Mabel, “Teşekkürler.” dedi. “Çok yardımcı oldun.”

Violet, “Evet, biliyorum.” dedi.

Mabel kendisiyle övünüyordu. Violet onu dinlemiş ve anlamıştı. Artık, sihrini nerede ve nasıl kullanacağı konusunda dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Çünkü Mabel her şeyi çok iyi açıklamıştı. Sonra anneleri içeri girdi.

Şaşkınlık içinde, "Kızlar, fazla bir şey yapmamışsınız." dedi. "Sen genellikle çok daha düzenli birisindir, Mabel."

Mabel, "Violet ve ben, ah, konuşmaya dalmışız." dedi.

Annesi, "Sorun değil tatlım." dedi. "Çok önemli değil."

Rengi solmuş bir kazağa dokundu. "Babanızla ilk randevumuzda bu kazağı giymiştim. Bu kazak senden ve Violet'tan daha yaşlı."

Mabel, o doğmadan önceki zamanı düşünmeye çalıştı. Annesiyle babasını, o olmadan hayal edince kendini biraz tuhaf hissetti.

Annesi Violet'a baktı. "Sen Mabel'in başyardımcısı mısın?"

“Ben bir süper kahramanım.” Violet pe-
lerini omuzlarına atıp odanın içinde koş-
maya başladı. “Bak, nasıl uçuyorum!”

Bir an Mabel’in nefesi kesildi. Kız karde-
şi, söylediklerinden hiçbir şey anlamamış
mıydı?

“Hayır, Violet!” Mabel, kız kardeşini
durdurmak için öne atıldı.

“Hey, beni rahat bırak!”

Annesi, “Mabel?” dedi. “Sakin ol.”

Mabel utanç içinde kızardı. Kız kardeşi-
nin kolunu bıraktı. Etraftaki kutu ve torba-
ları gösterip, yapmaları gereken işler hak-
kında bir şeyler geveledi.

Annesi, “Kendinizi fazla yormayın.” de-
di. “Bu sadece basit bir eski eşya satışı. Yo-
rulursanız ben de yardım ederim.”

Mabel hemen, “Hayır, anne. Kendi başı-
ma yapabilirim.” diye atıldı.

Mabel sadece gururu yüzünden böyle
konuşmuyordu. Violet’in yapabilecekleri
konusunda gerçekten endişeleniyordu.

Eğer Mabel dikkatli olmazsa, kız kardeşinin sihir yeteneği bir aile faciasına dönüşebilirdi.

Peki, her saniye Violet'ı takip edebilir miydi?

Annesi, "Bence, size ilham verecek bir şeye ihtiyacınız var." dedi. "Babanız ve ben, kazandığımız parayla sizi hafta sonu tatiline götürmeye karar verdik. Önerisi olan var mı?"

Mabel ve Violet aynı anda, "Islak Su!" diye bağırdılar.

Anneleri, "Su eğlence parkı mı?" dedi. "İyi bir plana benziyor."

Mabel, Violet'a, "İşleri bitirsek iyi olur." dedi. "Islak Su'ya gitmek istiyoruz, öyle değil mi?"

Küçük kız kardeşi tam o sırada parmaklarını şaklattı.

Mabel, "Bu bir işe yaramaz." dedi. Bir çift terliği almak için diz çöktü, sonra da kız kardeşine baktı. "Bana şunu versene..."

O anda ağızı açık kaldı.

Göz açıp kapayınca kadar döküntülerle dolu torbalar ve kutular yok olmuştu.

Her şey katlanmış, türlerine göre ayrılmış, dizilmiş ve kutulanmıştı. Eski eşya pazarı tam anlamıyla düzenlenmişti.

Mabel fısıltıyla, "Violet?" dedi. Nefes almakta zorlanıyordu. "Bunu *sen* mi yaptın?"

Violet, "Evet." dedi.

Mabel, "Nasıl?.." diye söze başladı. Violet pasaklının tekiydi. Bunu nasıl yapmıştı? Sihir sayesinde olsa bile, her şeyin böylesine düzenli olması şaşırtıcıydı.

Tam o sırada anneleri tekrar odaya girdi. Dili tutulmuş bir hâlde, düzenlenmiş kutulara baktı. Sonunda, "Bu çok hızlıydı." diyebilirdi.

Mabel, "Ah, su parkına gitmeyi gerçekten çok istiyoruz." diye geveledi.

Anneleri, "Sanırım, gerçekten istiyorsunuz." dedi. Boş bir kutu aldı. "Böyle devam edin kızlar."

"Tabii ki anne."

Mabel annesi gidene kadar bekledi. Sonra Violet'a döndü.

Violet, "Ben çok yardımcı biriyim, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle öylesin." diye cevap verdi Mabel. Kız kardeşinin sırtını okşadı. "İyi iş çıkardın, Violet."

Mabel'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Belki de sihir o kadar kötü bir şey değildi.

Beşinci Bölüm

Anneleri akşam yemeğinde onları överek, "Hâlâ eski eşya satışı için yaptıklarınıza inanamıyorum." dedi.

Masada sadece üçü vardı. Anneleri fasulye, mısır, bezelye ve hamburger pişirmişti.

Mabel alçak gönüllü bir ifadeyle, "Çok önemli değil." diyerek fasulyeleri tabağının kenarına ayırdı.

Mabel'in tek yaptığı, her şeyin üzerine fiyat etiketi koymak olmuştu. Nedense, Violet'in sihri fiyatlandırma yapmamıştı.

Anneleri, "Senin çok düzenli biri olduğunu biliyorum Mabel, ama bu beklentilerimin ötesindeydi." diye devam etti. "Ve Violet! Sen harikasın!"

Mabel ilk defa buna katılmak zorundaydı. Violet'ın elini tutup havaya kaldırdı.

“Bizim kız kardeş gücümüz var.” dedi.

Violet, “Bizim sihirli kız kardeş gücümüz var!” diye ekledi.

Mabel endişeli bir ifadeyle annesine baktı. Neyse ki annesinin aklı başka bir yerde gibiydi.

“İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz.” dedi. “Sakın kıpırdamayın. Fotoğraf makinesini getireceğim. Hemen dönerim.” Hızla odadan dışarı çıktı.

Mabel, Violet'ı, "Dikkatli ol!" diye uyardı. "Annemi üzmemek istemeyiz."

Violet, "Sadece şakaydı." dedi.

"O kelimeyi söyleyemezsin bile..." Mabel, annesi dönünce sustu.

Anneleri, "Hazır mısınız?" dedi. Elinde dijital bir fotoğraf makinesi vardı. "Gülümseyin!"

Mabel, Violet'a baktı. Küçük kız kardeşinin yüzünde muzur bir ifade vardı. Bu ifade Mabel'ı fazlasıyla endişelendiriyordu.

Violet parmağıyla masanın üzerindeki fasulyeleri gösterdi. Fasulyeden nefret ederdi.

O-oh....

Mabel hemen, "Violet, yemekten sonra oyuncak midillilerimle oynamak ister misin?" dedi. "Odamda oynayabiliriz."

Violet'ın gözleri parladı. Elini hemen aşağı indirdi.

Mabel oyuncak midillilerini dolabının yüksek rafında, kilitli bir kutunun içinde saklıyordu. Oyuncak midilliler onun için

çok özeldi. Küçük kız kardeşinin onlara dokunmasına asla izin vermezdi.

Annesi, "Mabel, sen ne kadar iyi bir ablasın." dedi.

Mabel genellikle övgüden hoşlanırdı. Ama bugün kendini huzursuz hissediyordu.

Mabel sadece fasulyelerin, zıplayan fasulyelere ya da jöleli fasulyelere veya limonlu turtaya dönüşmesine engel olmaya çalışıyordu.

Violet, "Şimdi mi?" diye sordu. "Midillilerle şimdi oynayabilir miyiz?"

Mabel, "Yemeğini bitirdin mi?" diye sordu.

Kız kardeşi fasulyeleri önünden uzaklaştırıp gülümsedi.

Fotoğraf makinesinin flaşı patladı. Annesi mutluluk içinde, "Mükemmel." dedi.

Altıncı Bölüm

Mabel, "Odama gelmeden önce ellerini, yüzünü ve ayaklarını yıkamalısın." dedi.

Violet, "Ayaklarımı da mı?" diye itiraz etti.

"Tavanda bıraktığın ayak izlerini gördüm!"

Violet elini yüzünü yıkarken, Mabel dolabına gitti. Oyuncak midillilerini sakladığı gizli bölmeyi buldu. Kutuyu aşağı indirip kilidini açtı.

On iki tane oyuncak midillisi vardı.

Midillileri daire şeklinde dizdi. Yelelerini taradı. Düzgün ve parlak tüyelerine dokundu. Hepsi birbirinden farklıydı. Hepsi ni çok seviyordu.

Kapı açıldı. Violet içeri girdi.

“Buraya otur Violet.” Mabel haliya hafifçe vurdu. “Bakabilirsin ama dokunamazsın.”

Violet bağdaş kurarak yere oturdu. Dikkatli bir şekilde oyuncak midillilere bakıyordu.

Odanın içi çok sessizdi. Camdan esen hafif bir rüzgâr midillilerin kuyruklarını havalandırıyordu.

Midillilerden biri kafasını çevirdi. Sonra bir diğeri kişnedi. Bir tanesi yeri eşeledi.

Mabel, kız kardeşine baktı. “Violet?” dedi. “Bunu sen mi yapıyorsun?”

Violet cevap vermedi. Derin düşüncelere dalmıştı.

Midilliler birer birer hareket etmeye başladılar. Zıpladılar, daire oluşturup dörtnala koştular ve sonra da yarışmaya başladılar.

Mabel, midillilerle daha önce hiç böyle oynamamıştı.

Bu olağanüstü bir şeydi. Hayret vericiydi. Bu sihirdi.

Midilliler kapıya doğru ilerlediler.

Mabel panik içinde, "Hayır!" diye bağırdı. Kapıya doğru koşup tam zamanında kapattı.

Mabel sırtını kapıya dayamış öylece dururken, midillilerin çılgın gibi odasında koşturmalarını izledi.

Mabel'in çalışma masasına doğru koşarak resimlerini ve lambasını devirdiler. Yatağın üzerine çıktılar. Yastıkların altına saklanıp yatak örtüsünü eşelediler.

Sonra da açık pencereye doğru koşmaya başladılar.

Mabel, "Durdur onları, Violet!" diye yalvardı. "Kaçmadan önce onları durdur!"

Violet parmaklarını şaklattı. Midilliler yavaşlayıp durdular.

Mabel başka bir sihir başlamadan, hızla midillileri toplayıp kutuya kilitledi.

Masasının üzerini topladı ve lambayı düzeltti.

Violet, "Yeniden yapabilir miyiz?" diye sordu.

Mabel bir süre cevap vermedi. Sonra başını yavaşça "evet" anlamında salladı.

Yedinci Bölüm

Yazın en sıcak günüydü.

Mabel, en yakın arkadaşı Simone (Simon) ve Violet arka bahçedeki küçük şişme havuzun içindeydiler. Serinlemeye çalışıyorlardı.

Simone, uzun siyah saçlarını kurdeleyle bağlamıştı.

Kocaman bir gülümsemesi ve çarpık dişleri vardı. Kelebek şeklindeki mavi gözlüklerini her zaman takardı, havuzun içinde bile.

Simone, "Çünkü onlar olmadan göremiyorum." dedi.

Mabel, "Gözlerini kısmayı dene." diye öneride bulundu.

Simone gözlüklerini çıkarıp gözlerini kıstı.

“İşe yaramıyor.” diyerek yeniden gözlüklerini taktı Simone.

Mabel yüzüne ve kollarına su çarptı.

Simone, “Eski eşya satışı için heyecanlı mısın?” diye sordu. “Ben çok sabırsızlanıyorum!”

Mabel huysuz bir ses tonuyla, “O kadar sıcak ki bunu düşünemiyorum bile.” dedi.

Yanında duran Violet, kafasından aşağı kovayla su döküyordu.

Mabel, "Bunu yapmaktan sıkılmadın mı?" diye sordu kardeşine. "Ben izlemekten sıkıldım."

Simone, "Ay, çok tatlı." diyerek gülümsedi.

Mabel, "Bazen." diye itiraf etti. Son zamanlarda her şey onu sinirlendiriyordu. "Sence de havuz biraz daha büyük olsa, iyi olmaz mıydı? O zaman gerçekten serinleyebilirdik."

Simone, "Havuz gayet iyi." dedi. "Eğleniyoruz. Öyle değil mi, Violet?"

Violet, "Evet." dedi. Kovayı yeniden başından aşağı dökerken sular yüzünden aşağı aktı.

Mabel içini çekti. Violet'ın daha olgun bir çocuk olmasını isterdi. Ama Simone onun davranışlarını umursamıyor gibiydi.

Simone eline bir deniz topu aldı. "Hadi, top yakalamaca oynayalım!" dedi. Topu Violet'a attı, Violet topu yakalayıp geri fırlattı.

Simone, "Sıra sende Mabel." dedi.

Bir saniye sonra üçü birlikte topu birbirlerine fırlatıp duruyorlardı. Violet kovayı unutmuştu. Mabel da endişelerini.

Biraz dinlenmek için durduklarında Mabel, "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim." dedi.

Simone, "Ben de." dedi. Gözlükleri çarpılmış, uçlarından sular damlayan saç tutamları yüzüne yapışmıştı.

Violet belindeki can simidini düzeltti. Can simidi, sivri kulakları olan beyaz bir kedi şeklindeydi. "Yüzeceğim." dedi. "Herkes beni izlesin."

Birkaç metre yüzdü. Sonra durdu. "İyi yüzdüm mü?"

Mabel kaşlarını çatarak, "Evet." dedi. Bir şeyler yanılttı ama ne olduğunu anlamıyordu.

"Beni bekle Violet." Simone gözlüklerini düzelterip suya atladı.

Sonra aniden durdu. Şaşırılmış bir ifadeyle, "Ne değişti?" diye sordu.

Mabel, "Bilmiyorum." dedi. "Büyük ihtimalle hiçbir şey."

Simone'a baktı. Küçük kız kardeşine baktı. Sonra beyaz kedi şeklindeki can simidine baktı. Kedi ona göz kırıyor gibiydi.

Sonra havuza baktı.

İşte! Buydu! Havuz şimdi daha büyüktü.

Küçük şişme havuz artık bir şişme havuzdan çok daha büyüktü.

Mabel bu yeni havuzun nereden geldiğini biliyordu ve geldiği yer, ana yoldaki büyük dükkân değildi.

Bunun nedeni yine Violet'ın sihri olmalıydı.

Sekizinci Bölüm

Simone, "Havuzu nereden aldınız?" diye sordu. "Gerçekten harika."

Mabel hızlı düşünerek, "Annem indirimli satıştan aldı." dedi. "Bilirsin, şu sezon sonu indiriminden."

Simone gülümsedi. "Annem de o indirimleri çok seviyor. Eskisini satacak mısınız?"

"Belki." Mabel suya daldı. "Uca kadar yarışalım." dedi.

Mabel, Simone' u meşgul etmeliydi. Arkadaşının çok fazla düşünmesini istemiyordu.

Simone eve gidince Mabel, Violet' ı bir kenara çekti.

Alçak sesle, "Bu havuz çok eğlenceli." dedi. Biraz sonra söyleceği şeyi söylemek zorunda olmak istemezdi. "Ama gitmek zorunda."

Violet, "Hayır!" dedi.

Mabel, "Odamda midillilerle oynamak başka bir şey, Simone'un gözü önünde yüzme havuzunu değiştirmek başka bir şey." dedi. "Neyse ki çok fazla soru sormadı. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Mabel."

"Bu işi halledebilir misin?"

Violet başını yavaşça salladı.

"Geri döndüğümde bu havuz gitmiş olsa iyi olur." Mabel üstünü değiştirmek için yukarı çıktı.

Mabel mayosunu çıkarıp kıyafetlerini giydikten sonra düşünmek için çalışma masasına oturdu. Düşünecek çok fazla şey vardı.

Ya Simone daha çok soru sorsaydı? Ya annesi havuzu görseydi? Ya o sırada oradan bir komşu geçseydi?

Violet'in sihir yeteneği anlaşılırsa neler olurdu?

Mabel kalem kâğıt çıkarıp bir liste yapmaya başladı.

Kâğıdın üst tarafına; "Annemle Babam Violet'in Sihir Yapabildiğini Öğrenirse Olabilecekler" yazdı.

1. Annem yıkılır.
2. Babam sok olur.
3. Annemle babam onlardan sır sakladığım için bana kızarlar.
4. Babam, sır sakladığı için anneme kızar.
5. Annemle babam boşanır?

Bu çok kötü bir düşünceydi. Mabel listeyi yırtıp yenisini yazmaya başladı.

"Komşular Violet'in Sihir Yapabildiğini Öğrenirse Olabilecekler."

1. Komşular ailemizin tuhaf olduğunu düşünür.
2. Bize "O Sihirbazlar" diye isim takarlar ve çocuklarının bizimle oynamasına izin vermezler.

Kardeşim Çıldırdı

3. Biz sokakta yürürken kapılar yüzümüze kapanır. Kimse bizimle bisiklete binmez ya da bizimle buz pateni kaymaz.

Mabel bu listeyi de yırttı. Yeni bir sayfaya, "Başka Şeyler" yazdı. "Ben ve Violet Okula Başladığımızda Olabilecekler"

1. Violet, sihir yapabilen çocuklara özel bir sınıfa alınır ve orada tek başına olur.

2. Kimse babamın mağazasından alışveriş yapmaz. Jimnastik sortlarının sihirli olmasından korkarlar.

3. Babamın dükkânı iflas eder.

4. Annemle babam bizi okuldan alıp, evde özel ders aldırırlar (Tabii eğer boşanmazlarsa.).

Mabel kaşlarını çatıp yeni bir liste yapmaya başladı. "Gerçekten Çok Kötü Şeyler" yazdı. "Tüm Dünya Öğrenirse Olabilecekler."

1. Televizyon muhabirleri ön bahçemizde kamp kurarlar.

2. Evden dışarı çıkamayız.

3. Bilim adamları Violet'tan haberdar olur ve deneyler yapmak isterler.

4. Onu kaçırap laboratuvarlarına götürürler.

5. Violet'ı tuhaf ilaçlar içmeye ve gece boyunca ucmaya zorlarlar.

6. Ailenin diğer üyelerini gözlemek için bizi hücrede tutarlar.

Mabel, "Sonuç" yazdı. Her şeyi kafasında belirlediği ve karar verdiği bu kısım, sözüm ona en iyi kısım olmalıydı. "Eğer Keşfedilirse, Violet'ın Sihir Yeteneğinin Sonuçları"

Kardeşim ıldırđı

1. Annemin hayatı mahvolur.
2. Babamın hayatı mahvolur.
3. Benim hayatım mahvolur.
4. Violet'ın hayatı mahvolur.

Mabel tükenmez kalemini bıraktı. Yaptığı listelerin hepsini kk parçalara ayırdı. Sonra da Violet'ın, söylediklerini yapıp yapmadığını kontrol etmek için pencereye gitti.

Violet'ın sihir yeteneğini ciddiye alma vakti gelmişti. Bunu gizli tutmak zorundaydı. Bu kez, gerçekten.

Dokuzuncu Bölüm

Havuz hâlâ oradaydı.

Violet önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Meditasyon yapıyor gibi görünüyordu. Acaba havuzdan kurtulmayı hiç denemiş miydi?

Mabel başını pencereden dışarı uzattı. "Dinle, Violet." diye söze başladı. Sonra büyük şişme havuz gözlerinin önünde yok olunca sustu.

Demek ki Violet onu dinliyordu. Mabel ona öpücük gönderdi. "Sen harika bir..." diye söze başladı.

Ardından, başka bir havuz belirdi. Bu, eski küçük şişme havuz değildi. Bu, yerden yukarıda, kocaman bir yüzme havuzuydu.

Önce havuz kenarında bir güneşlenme alanı, sonra da tahta bir güvenlik çiti oluştu. Havuz kenarında şezlonglar belirdi ve bir kutunun içine su oyuncakları düştü.

Violet ellerini birbirine sürtünce şemsiyeli bir masa belirdi.

Mabel nefes nefese, "Violet." dedi.

Violet, "Benim işime karışma Mabel." dedi. "İyi bir iş yapmıyor muyum sence?"

"Bu havuzu değiştir. *Lütfen!*"

Violet, "Neden?" diye sordu. "Ben bu havuzu çok sevdim. Sen de seveceksin."

Mabel sesini alçalttı. "Annem ne der? Ya da babam?"

"Onlar da mutlu olurlar. Bunu biliyorum."

Kedi şeklindeki can simidi göz kırptı. Mabel bu kez onu gördüğüne emindi.

"*Violet!*" Artık birisinin onu duyup duymaması umrunda bile değildi. "Mantıklı ol!"

Küçük kız kardeşi ona dilini çıkardı. Sonra da oradan uzaklaştı.

Mabel hızla aşağı inip arka bahçeye koştu. Kız kardeşine havuzu değiştirmesini söyleyecekti ama Violet gitmişti.

Aşağıdan bakınca, havuz çok daha büyük ve etkileyici görünüyordu.

Mabel güvenlik çitine yanaştı. Gerçekti ve taze vernik kokuyordu. Mabel çitin kapısını açıp havuz kenarına gitti.

Violet her şeyi düşünmüştü: temiz ve masmavi su, trampelen, cankurtaran yeleşği ve havuz temizleyicileri.

Beş yaşındaki biri bunu nasıl yapmıştı?

Ve her şeyi eski hâline getirmeyi nasıl reddedebilirdi?

Mabel, "Violet!" diye bağırdı.

Cevap gelmedi.

Mabel en yakındaki şezlonga kendini bıraktı. Ne kadar rahat olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Kız kardeşi kesinlikle yetenekli biriydi.

Üstelik bu yetenek kesinlikle kontrolden çıkmıştı.

"Mabel!" Seslenen annesiydi.

Mabel, "Geliyorum!" diye bağırdı. "Hemen geliyorum anne."

Koşarak merdivenlerden inip Violet'ın içeri girmemesi için çitin kapısını kilitledi.

Küçük kız kardeşi, havuz *değiştirebilse bile* hâlâ yüzmeyi bilmiyordu.

Onuncu Bölüm

Annesi Mabel'dan eski eşya satışı için mahallede broşür dağıtmasını istedi. Bilgisayardan bir yığın çıktı almıştı.

Mabel, "Peki." diyerek kabul etti. "Bisikletle giderim."

"Ben de gelebilir miyim?" Bunu söyleyen Violet'tı. Belinde kedi şeklindeki can simidi, ayağında da kırmızı paletleri vardı.

"Kesinlikle hayır!" Ya küçük kız kardeşi bisikletini tek tekerlekli sirk bisikletine çevirirse? Ya da bir planöre? Ya da bir ata?

Mabel, "Ayrıca." dedi. "Bisiklete can simidi ve paletle binemezsin."

Violet, "Binerim." diye ısrar etti.

Annesi, "Neden bana mutfakta yardım etmiyorsun, Violet?" dedi. "Yarışma için

turta yapmaya başlayacağım. Sen de kendi turtanı pişirebilirsin. Belki ödül bile kazanırsın.”

Violet’in yüzü aydınlandı. “Karatavuklu turta yapacağım.” dedi. “Çocuk şarkısındaki gibi.”

Annesi, “Ne kadar tatlı.” diyerek gülümsedi.

Violet, “Hayır, değil.” dedi.

Mabel, kardeşine uyarıcı bir bakış fırlattı.

Violet dilini çıkararak, “O benim turtam ve nasıl istersem öyle pişiririm.” dedi.

Annesi onayladı. “Tabii ki hayatım.”

Mabel gitmek üzere arkasını döndü, sonra kapıda durdu. Violet’a söylemek istediği bir sürü şey vardı.

Ama anneleri orada olduğu için Mabel bir tek şey söyleyebildi.

“Anne, ben yokken arka bahçeye bakma. Tamam mı?”

“Havuzdan çıktuktan sonra etrafı toplamadınız mı?”

Mabel, "Şey... ah, dürüst olmak gerekirse, hayır." dedi. "Violet ve ben sen arka bahçeyi görmeden önce orayı temizlemek istiyoruz. Öyle değil mi, Violet, canım?"

Violet, "Tabii ki öyle, Mabel, canım." diye karşılık verdi.

Anneleri, "Son zamanlarda bu kadar iyi anlaşıyor olmanız beni çok mutlu ediyor." diye üsteledi.

Mabel tekrar, "Söz veriyor musun, anne?" diye üsteledi.

Annesi, "Sen gidip broşürleri dağıt ve endişelenme." dedi. "Her şey için çok fazla endişeleniyorsun, Mabel."

Mabel, bisikletini garajdan çıkarırken içinden, *hah*, dedi. Annesi niçin bu kadar endişelendiğini bir bilseydi!

Mabel omuzlarında on tonluk bir yük varmış gibi

hissediordu. Acaba, büyümek böyle bir şey miydi?

Mabel iki saat sonra eve döndü. Bisikletini garaj duvarına yaslayıp içeri girdi.

“Anne? Violet?”

Kimse cevap vermedi. İçeri sessizdi. Hem de çok sessiz.

Turtalar, mutfaktaki fırın tellerinin üzerinde soğumaya bırakılmıştı. Çok güzel kokuyorlardı.

Ama annesi ve kız kardeşi ortada yoktu.

Bahçeden kahkaha ve su sesleri yükseliyordu.

Mabel arka kapıya doğru koşup hızla kapıyı açtı.

On Birinci Bölüm

Annesi, "Mabel!" diye bağırdı. "Bu havuza inanabiliyor musun?"

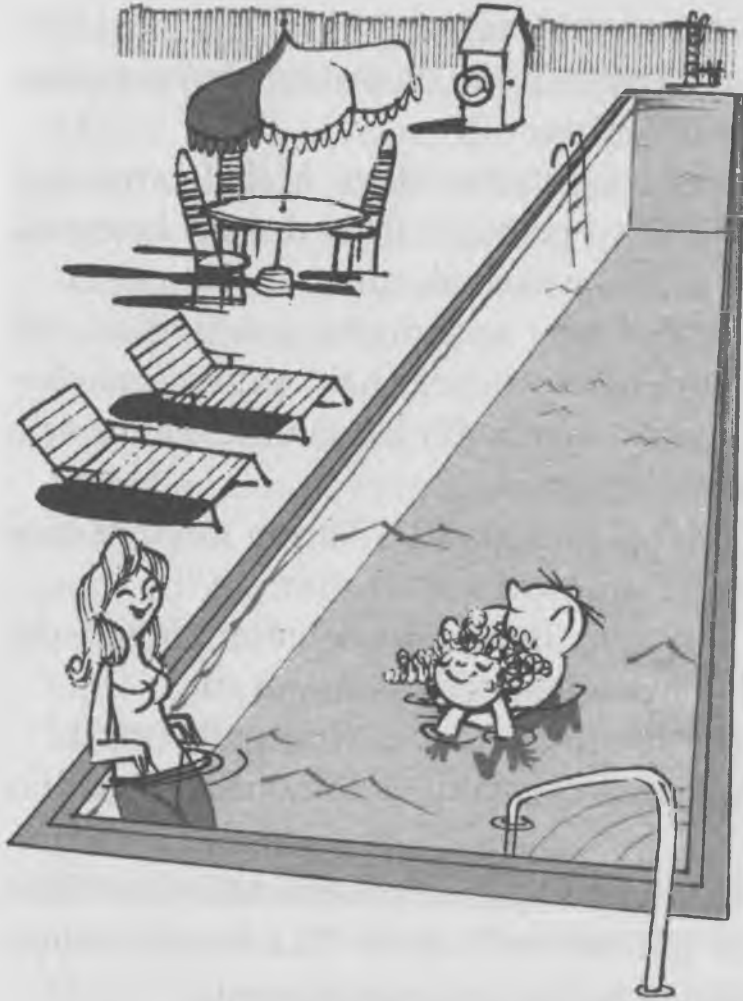
Mabel, "Ah." dedi. Şok olmuştu.

Annesi ve küçük kız kardeşi, olimpik boyutlarda, yeni bir gömme havuzda yüzüyorlardı.

Annesi, "Bu havuz da nereden çıktı?" diye sordu. Neyse ki bir cevap beklemiyordu. "O harika adam bunu nasıl yaptı hiç anlamıyorum."

"*Harika adam mı?*" Mabel sonunda konuşabildi. Annesi bunu Vartan dayının yaptığı mı düşünüyordu?

Annesi suya daldı, sonra nefes almak için dışarı çıktı. "Ne kadar düşünceli bir adam! Ben *çok* şanslı bir kadınıam."

Annesi, Vartan dayı hakkında genellikle böyle konuşmazdı. Onun adı geçince, gözlerinden alevler çıkar, dudakları gerilirdi.

Ailede sihir yeteneği olan diğer kişi Vartan dayıydı. Bunu da sadece annesi ve Mabel biliyordu.

Belki de Vartan dayı, Mabel broşurleri dağıtırken gelmişti. Belki de sırrı korumak ve günü kurtarmak için geri dönmüştü.

Mabel onu kaçırdığına çok üzüldü. Violet'ın sihir yeteneği hakkında onunla konuşmak isterdi. Bir de tabii ki havuz için teşekkür etmek.

Mabel gülümsedi. "Vartan dayının bize bir havuz alması harika bir şey."

Annesi, "Bunu yapan Vartan değil." dedi. "Bunu tabii ki babanız yaptı."

Mabel, "Oh." dedi. "Bunu biliyorum."

Sonra kapı açıldı ve Simone içeri girdi.

* * *

Simone kaşlarını çatarak Mabel'a, "Yeni bir indirim mi?" dedi. "Bu, bugün bahçenizde gördüğüm üçüncü havuz."

Mabel, "Ah." dedi. Aslında, bugün bahçelerine dört havuz gelmişti. Mabel bunun sonuncu olmasını umut ediyordu.

Simone şüpheci bir ifadeyle, "Annen indirimleri kesinlikle çok seviyor." dedi.

Mabel, konuşulanları duyup duymadığını anlamak için annesine baktı. Ama o yine suyun altından yüzüyordu.

Violet, "Yeni havuzumuzu beğendin mi Simone?" diye sordu.

Simone, "Çok güzel." dedi. "Nasıl oldu da bu kadar çabuk geldi?"

Mabel'in annesi üzerinden sular damlayarak suyun altından çıkıp, "Ben de bunu merak ediyorum." dedi. "Kocamın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

Simone tek kaşını havaya kaldırdı.

Mabel, "Ben de bilmiyorum." dedi. "Çok büyük bir sürpriz oldu." Anlamlı bir ifadeyle Violet'a baktı.

Simone, "Neredeyse sihir gibi bir şey." dedi.

Violet hemen atıldı. "Zaten sihir."

Mabel nefes almakta zorlanıyordu. Düşünemiyor, konuşamıyordu.

Ama Simone sadece güldü. "Evet, tabii Violet. Sanki sihir diye bir şey var da."

On İkinci Bölüm

Mabel'in babası, "Ne gündü ama." dedi. "Annenizi de kaçırdım. Araba yolunda hızla yanımdan geçip gitti."

Mabel, "Bir toplantıya geç kalmıştı," dedi.

"Bu kadın her zaman çok meşgul." Babası buzdolabının yanına gitti, soğuk bir gazoz çıkarıp şişenin kapağını açtı. "Arka verandada biraz dinleneceğim. Bana katılmak ister misin?"

Mabel huzursuzca, "Ah, baba?" dedi. Havuz gecenin karanlığında ortadan yok olmadıysa babasının arka bahçeye çıkması gerekiyordu. Ama havuzun ortadan yok olduğunu hiç sanmıyordu.

"İçeride kalabilir miyiz?" diye sordu.

"Sivrisineklerden mi rahatsız oluyorsun?"

Babası verandanın ışığını yaktı. "Sivrisinekleri uzak tutan mumlardan yakarım."

Babası pencereden dışarı baktı. Gözlerini ovuşturup birkaç kez kırıştırdı. "Sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

Mabel başını salladı.

"Bu yüzden mi verandaya çıkmak istemiyordun?"

Mabel tekrar başını salladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Babası arka kapıyı açtı ve Mabel'a kendisini izlemesini işaret etti. Birlikte sessizce havuza doğru yürümeye başladılar.

Ay, bulutların arkasından çıkmış, durgun ve karanlık suyun üzerine yansımıştı.

Babası sonunda, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu. "Bu, sihir."

Mabel, "Sihir mi?" diye tekrar etti.

Babası yeniden, "*Sihir.*" dedi. "Bu havuza bakınca, insan sihire inanıyor."

Mabel'ın içi rahatlamıştı. Babası biliyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama

babası her şeyi anlamıştı. Verdiği sözden vazgeçmesi bile gerekmemişti.

Babası her zamanki gibi onun yanında olacaktı. Violet hakkındaki gerçekleri babasına anlatabilmek ona çok iyi gelecekti.

“Baba, bir şey söylemek istemedim...”

Babası, “Tabii ki.” diye sözünü kesti. “Bu, sürprizi mahvederdi.”

Mabel, “Oh, evet.” dedi. Tam babasına bugün Violet’ın ona kaç tane sürpriz yaptığını anlatacağı ki, babası yeniden konuşmaya başladı.

“Yaptığı şey inanılmaz.”

Mabel ona hak vererek başını salladı. Beş yaşındaki her çocuk olimpik boyutlarda bir yüzme havuzu yaratamazdı. “Ama baba, dikkatli olmalıyız.”

Babası, “Haklısın.” dedi. “Violet yüzemiyor ve bir de komşular var. Kaza olmasını istemeyiz.”

Mabel kaşlarını çattı. “Bunlar sorunlarımız arasında en önemsiz olanları.”

“Sen dava açılmasından mı korkuyorsun? Bu gibi sorunlarla ilgilenmeyi annenle bana bırak. Sen havuzun keyfini çıkar, tamam mı?”

Babası elini kızının omzuna koydu. “Söyle bana, Mabel. Annen bunu nasıl yaptı? Onun bu kadar iyi sır saklayabildiğini bilmezdim.”

Mabel hayretle, “*Annem mi?*” dedi.

Annesinin sır saklamakta ne kadar başarılı olduğu dışında, babası hiçbirşey anlamamıştı. Evet, bu *konuda* haklıydı.

“Sürprizler yaparak beni şaşırtmak tam ona göre bir şey. O çok düşünceli bir kadın. Bense oldukça şanslı bir adamım. Ona teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum.”

Mabel, *bunu daha önce duymuş muydum*, diye düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Mabel ertesi sabah kahvaltı için aşığı inerken korku içindeydi.

Bugün satışlar başlıyor, diye düşündü. Annemle babam havuz hakkındaki gerçeğı öğrenecekler.

Annesiyle babasının ona, cevap vermek istemeyeceğı sorular sormamalarını umut ediyordu.

Yavaşça mutfak masasına yaklaştı.

Babası, "Sen harika birisin." diyordu.

Annesi, "Hayır, sen harika birisin." diyordu.

Mabel kulaklarına inanamıyordu. "Harika mı?" Doğru mu duymuştu? Yoksa babası annesine, "Hasta birisin." mi demişti?

Babası kahve doldurdu. "Krema?" dedi. "Tatlım, şeker ister mi?"

Annesi, "Teşekkür ederim." diye cevap verdi. Kahvesinden bir yudum alıp babasının gözlerinin içine baktı. "Tatlı olan, *sensin.*"

Liseli âşıklar gibi birbirlerine bakıyorlardı. Mabel'in farkında bile değillerdi.

Mabel bunu beklemiyordu.

Babası annesine, "Çok düşüncelisin." dedi. "Yaptıkların için kendinle gurur *duymalısın.*"

Annesi, "Aynı şey senin için de geçerli hayatım." deyip kocasına öpücük gönderdi.

Babası, "Sandra (Sandra)!" dedi.

Annesi, "Arthur (Artur)!" dedi.

Mabel, "Öhö! Öhö!" dedi. Başı dönmeye başlamıştı. Oturup, kendisine bir bardak portakal suyu koydu.

"Günaydın! Bugün satışlarımız başlıyor." dedi. "Kasa için bozuk paramız var mı? Tenteyi açtınız mı? Babam tavan arasından katlanır sandalyeleri çıkardı mı?"

Annesiyle babası birbirlerine öylesine dalmışlardı ki dönüp Mabel'a cevap bile vermiyorlardı.

"Anne? Baba?" Mabel, keşke masaya vuracak bir cetvelim olsaydı, diye düşündü. "Kumrular gibi koklaşmayı bırakıp anne baba gibi davranmaya başlayın! Eski eşya satışı yarım saat sonra başlıyor. Hazırlanmama yardım edin!"

Babası, "Ben havuza dalmaya hazırım." dedi. "Güzel, yeni, büyük olimpik havuzumuza."

"Ben de." Mabel'ın annesi peçetesini masaya bıraktı.

Annesiyle babası kol kola dışarı çıktılar.

Mabel, acaba havuzun serin suyu beyinlerini uyuşturur mu, diye düşündü. Eğer uyuşturursa, bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını kestiremiyordu.

Belki cilveleşmeye bir son verir ve yeneden doğru düzgün düşünmeye başlar-

lardı. Havuz hakkındaki gerçeğin farkına varırlardı.

Eğer farkına varırlarsa birinin onlara olanları doğru düzgün açıklaması gerekiyordu.

Mabel portakal suyunu içip arkalarından koştu.

Bütün bunlar Violet'in suçu, diye düşündü. Bütün bunlar onun sihri yüzünden oluyor.

Mabel merdivenlerden aşağı, havuza doğru koşarken, babası eve geri dönüyordu.

"Havluları unuttum." dedi. "Havlu olmadan yüzemem."

Mabel hızla annesinin yanına gitti. Belki yalnızken onunla konuşabilirdi. En azından annesinin sihirden haberi vardı. En azından annesine bir de *bunu* açıklamak zorunda değildi.

Mabel, "Ah, anne?" dedi.

Annesi havuzun kenarında ayakta dikiyordu. Parlak güneş yüzünden gözlerini kırıştırtıp duruyordu. "Ne oldu, Mabel?"

Mabel, "Ben... ah..." diye söze başladı. "Ah." Olanları nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışıyor, ama aklına tek bir kelime gelmiyordu.

Annesinin aniden nefesi kesildi.

Mabel başını kaldırıp yukarı baktı. Violet odasının penceresinden pijamalarıyla uçmaya mı başlamıştı? Kirli çamaşırları bahçeye mi fırlatıyordu? Çatıda parende mi atıyordu?

Ne var ki Violet görünürde yoktu. Mabel havuza baktı.

Vartan dayı büyük bir deniz yatağının üzerine uzanmıştı. Gök mavisi bir takım elbise giymişti, ayaklarında mavi deri ayakkabılar ve gümüş rengi çoraplar vardı. Deri evrak çantası yanında duruyordu.

Nefessiz kalma sırası Mabel'daydı. Vartan dayı, *şimdi* ortaya çıkması gerektiğini nereden bilmişti?

Havuzun durgun suyu şimdi çılgın gibi dalgalanarak etrafa saçılıyordu, ama nasıl

oluyorsa tek bir damlası bile Vartan dayıya değmiyordu. Deniz yatağının üzerindeki her Şey kupkuruydu.

Bu sihirdi.

Mabel öne doğru bir adım attı. Ama bir Şey söylemesine fırsat kalmadan, Vartan Dayı gülümseyip el salladı ve bir anda yok oldu.

Mabel'ın annesinin yüzü bembeyaz ke-silmişti.

Sonra Mabel'ın babası elinde havlularla yanlarına geldi. Karısının omuzlarına bir

havlu koyarak, "Al hayatım." dedi. "Bu havuza hâlâ inanamıyorum. Çok teşekkür ederim."

Annesi bir süre cevap vermedi. Sonra da kısık sesle, "Rica ederim." dedi.

Annesi bakışlarını Mabel'a dikti. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra annesi havuza daldı.

Mabel odasına dönüp, hemen bir liste yaptı.

Eksiler

Annem havuzun sihirli olduğunu biliyor.

Benim bildiğimi de biliyor.

Babama yalan söyledi.

Yalan söylediğini bildiğimi de biliyor.

Artılar

Annem havuzun sihirli olduğunu biliyor.

Benim bildiğimi de biliyor.

Kardeşim Çıldırdı

Babama yalan söyledi.
Yalan söylediğini bildiğimi de biliyor.

Artı Artılar

Annem, havuzu Vartan dayınının
yaptığını sanıyor.
Ama babamın, havuzu onun yaptığını
düşünmesine izin veriyor.
Violet'in sihir yeteneği hâlâ ortaya
çıkmadı.
Sır güvende.
Ama neredeyse ortaya çıkıyordu.
Dikkatli olmalıyız.

Mabel rahatlayarak listeyi çalışma masa-
sının çekmecesine sakladı. Sonra satışlara
hazırlanmak için koşarak aşağı indi.

On Dördüncü Bölüm

Saat tam 08:50'de Mabel açılır kapanır masanın arkasındaki yerini almıştı.

Renkli fiyat etiketleri güneşte parlıyordu. Düzenli bir şekilde katlanmış giysiler, "iyi iş çıkardın Mabel" der gibiydi.

Para kasası, güvenilir bir yardımcı gibi Mabel'in tam yanında duruyordu.

Mabel sandalyesinde dimdik oturuyordu. Bütün işleri halletmişti.

Violet'la konuşması gerekiyordu.

"Havada vızıldayarak uçuşan eski kitaplar yok." dedi. "Kendi kendine katlanan ve açılan giysiler yok. *Ve kesinlikle başka havuz yok!*"

Violet, "Annemle babam havuzu çok beğendiler." dedi.

Mabel, "Ee?" dedi. "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Onlar *seni de* seviyorlar."

Violet kaşlarını çatarak ona baktı.

Mabel hemen, "Çünkü sen çok sevimlisin." diye ekledi. "En azından bazı zamanlar. Şimdi bana, bugün sihirden uzak duracağına dair söz ver."

Violet ona cevap vermedi.

"Violet? Lütfen? Lütfen? *Lütfen!*"

Violet sonunda, "Oh, peki." dedi. Ayaklarına baktı. Alçak sesle, "Havuzu beğenmedin mi, Mabel?" diye sordu.

Mabel, "Beğendim." diye itiraf etti. "Bayıldım, Violet." Sesini alçalttı. "Ama bir günde dört havuz çok fazla!"

Violet, "Başka havuz yok." diyerek ona söz verdi. "Sonuncu su yeterli."

Mabel rahatladı. "Tanrı'ya şükür."

Evin önünde bir araba durdu ve içinden bir kadınla adam çıktı. Mabel'in oturduğu masaya doğru garaj yolundan yürümeye başladılar.

Kadın, "Geç mi kaldık?" diye sordu. "Bütün iyi eşyalar çoktan satıldı mı?"

Adam, düzenli giysi yığınlarını eşeleme-ye başladı.

Kazakları ve gömlekleri fırlatıp bir yığın oluşturdu. Katlanmış pantolonları açtı. Erkek mayolarını, kadın çoraplarının üzerine koydu.

Mabel dağınıklığı görünce sinirlendi.

Adam, babasının kazaklarından birini havaya kaldırıp, "Bunu bir dolara satar mısın?" diye sordu.

Mabel, "Bir dolar elli sente satarım." dedi.

Adam buruşmuş iki dolar uzatarak, "Pe-ki." dedi. "İyi pazarlık ediyorsun."

Mabel adamın parasının üzerini verirken gururla gülümsedi. Bu bir dolar elli sent, su parkının giriş parasıydı.

Adamın karısı spatula, abajur ve işleme-
li bir örtü getirdi. "Çok güzel bir havuzu-
nuz var."

Kocası, "Çok pahalıya mal olmuştur."
diye ekledi.

Mabel cevap vermedi.

Kadın, çiçek desenli, eskimiş bir cüzdan-
dan para çıkarmaya çalışırken, "Eminim,
şu sıralar çok popülersindir." diye devam
etti. "Eminim, herkes seninle arkadaş ol-
mak istiyordur."

Mabel, "Hayır." dedi. Bunun doğru ol-
mamasını umut ediyordu.

İnsanların kendisini; uyumlu giysileri,
cana yakın gülümseyişi ve oyunlarda dü-
rüst oluşu yüzünden sevmesini istiyordu,
havuzu için değil.

On Beşinci Bölüm

Bir sonraki müşteri, her şeye burnunu sokan komşuları Jeanne (Jean)'dı.

Saçlarına bigudiler takmıştı. Üzerinde eski püskü mavi bir bornoz, ayağında da terlikler vardı. Üzerine ayçiçekleri işlenmiş, hasır bir çanta taşıyordu.

Giyileri karıştırırken, kazakları pantolonların üzerine, ayakkabıları da kitap kutularının üzerine attı.

Sonra eline alarmlı bir saat aldı. "Bu çalışıyor mu?"

Mabel, "Evet." dedi.

Kadın ellerini bornozunun ceplerine soktu ve masanın üzerine birkaç çeyreklikle bir sent bıraktı. Sonra da alarmlı saati cebine koydu.

"Arka bahçenizde yeni bir havuz var." Bunu suçlayıcı bir tonda söylemişti.

Mabel, "Ah, evet, var." dedi. İnsanların konuşacak başka konuları yok muydu?

Jeanne kaşlarını çatarak, "Ben hiç ses duymadım." dedi. "Tek bir işçi bile görmedim."

Mabel çabuk düşündü. "Komşuları rahatsız etmek istemedim."

"Havuzu kim yerleştirdi?"

"Bu, ah, bir... sürprizdi."

"Umarım, gürültülü havuz partileri yapmazsınız."

"Merak etmeyin." Mabel konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bu akşam partiye geliyor musunuz?"

Jeanne cevap vermeye fırsat bulamadı. Violet sessizce arkalarından yaklaşıp, "Böö!" diye bağırdı.

Jeanne korkuyla sıçradı. Hasır çantası yere düştü. Çantasını almak için eğilirken, "Bu hiç hoş değildi." dedi. "İnsanları korkutmak hoş bir davranış değil."

Mabel, "Violet." dedi. "Komşuları korkutma."

Jeanne kendi kendine mırıldanarak yanlarından uzaklaştı.

Violet, "Çok huysuz bir kadın o." dedi.

Mabel kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Kaybol, Violet."

"Neden?" Violet eline fırfırlı bir mama önlüğü aldı. "Yardım etmek istiyorum."

Mabel, "Hiç sanmıyorum." dedi. "Yeteri kadar yardım ettin."

Başını kaldırıp baktı. Kaldırımı arabalar yanaşıyordu. İnsanlar evlere doğru akın akın ilerliyorlardı. "Bak, ortalık kalabalıklaşmaya başladı."

Violet dağınık masaya baktı. "Sana yardım edeceğim, Mabel."

Mabel onu durdurmaya fırsat bulamadan, her şey yeniden düzenli bir şekilde yerine konmuştu.

Mabel fısıltıyla, "Söz verdin." dedi. "Sihir yok!"

Violet gülümsedi. Sonra da hoplaya zıplaya eve girdi.

On Altıncı Bölüm

Mabel bir ya da iki saat sonra babasına, "Her şey kontrol altında." diye bildirdi.

Babası masanın üzerine bir bardak limonata bıraktı. "Çok yoğun çalıştın. Susamış olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler baba."

Babası, "Birkaç dakika havuzda yüzmek ister misin?" diye sordu. "On beş dakikalığına yerine bakabilirim."

Mabel, "Oh, hayır, teşekkürler." dedi. "Satışın bitmesini bekleyeceğim."

Mabel kasayı açıp bir deste parayı babasına uzattı. "Bu, Violet ve beni su parkına götürmeniz için yeterli mi?"

Babası parayı saydı. "Burada yüz altmış iki dolar var. Yeter de artar bile."

Mabel, "Yaşasın!" diye bağırdı.

Babası, "Ama unutma, artık kendi su parkımız var." diye belirtti. "Annen sayesinde."

Mabel, "Evet." diye mırıldandı. "Annem harika."

Bu doğruydı. Annesi *harikaydı*. Havuz da harikaydı. Ama Mabel, insanların havuzun nereden geldiğini öğrenmesinden korkuyordu.

Violet'in bir sonraki sihrinin ne olacağını düşünerek endişeleniyordu.

Babası paraları katlayıp bir zarfın içine koydu. Sonra sokağa doğru baktı. "Jeanne geliyor."

Mabel hayretle, "Yine mi?" dedi.

Meraklı komşuları ayaklarını sürüyerek garaj yoluna girdi. Bornozunun cebinden bir mendil çıkardı ve yüksek sesle burnunu sildi.

"Havuzunuzu kimin yaptığını sormak istiyorum."

Mabel'in babası, "Karıma sormalısınız." dedi. Mabel babasının cevap vermesine engel olamamıştı. "Hayatım!!!"

Annesi evden dışarı çıktı.

Jeanne, "Havuzunuzu kim yaptı?" diye sordu.

Mabel, *oh, hayır*, diye düşündü. Yüzü yanıyordu. Midesi bulanıyordu. Kusacak gibiydi.

Annesi yüksek sesle güldü. "Ben... ne yazık ki unuttum! Hafızam ne kadar kötüdür, bilirsin."

Babası, annesine sarılıp, "Senin hafızan çok güçlüdür tatlım." dedi.

Jeanne, "Faturalara bakabilirsin." dedi. "Onları saklamış olmalısın."

Mabel'in annesi, "Üzgünüm, ben hiç düzenli biri değilimdir." dedi. "Onları bulmam aylar sürer."

Jeanne, Mabel'in babasına döndü.

Babası, "Bana bakmayın." dedi. "Benim bu havuzun yapımıyla hiçbir ilgim yok."

Kardeşim Çıldırdı

Jeanne, Mabel'a, "Sen hatırlıyor musun?" diye sordu.

Mabel, "Ben sadece bir çocuğum." diyebilirdi. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Jeanne, "Bu ailenin nesi var?" diye söylendi. "Kolayca cevap verilebilecek basit bir soru soruyorum ve..."

O anda ön kapı açıldı ve Violet görüldü. Ayağında paletler vardı. Üzerine çok büyük gelen bir elbise giymişti ve başında yüzünün yarısını kaplayan bir büyücü şapkası vardı.

Jeanne, Violet'a, "Havuzu kimin yaptığını *sen* biliyor musun?" diye sordu. "Burada kimse bir şey bilmiyor gibi."

Violet, "Ben biliyorum." dedi.

Jeanne sabırsızlıkla öne doğru eğilip, "Sonunda!" dedi.

Violet, "*Ben* yaptım." dedi.

Mabel gözlerini sımsıkı kapayıp nefesini tuttu. Çok ama çok uzun bir sessizlik oldu.

Sonra babası gülmeye başladı. "Çok komik Violet." dedi.

Annesi, "Violet, sen keki al." dedi. Onu yanağından öpmek için eğildi.

Violet, "Turtayı." diyerek annesinin sözlerini düzeltilti. "Ben turtayı alırım. Hem de turtayı *pişiririm*"

Mabel konuyu değiştirdikleri için rahatlamıştı.

Jeanne, "Tek söyleyeceğiniz bu mu?" diye sordu. "Son sözünüz bu mu?"

Mabel'in annesi, "Sarı sayfalara baktınız mı?" diye sordu.

Jeanne sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Burada yaşayan insanlar *her zaman* birbirleriyle bilgi alışverişinde bulunurlar."

Ayaklarını sürüyerek garaj yolundan so-kağa doğru ilerledi.

Mabel'in annesi, başkasının soru sormasına fırsat vermeden, "Hadi Violet, turtaları hazırlayalım." dedi. Violet'in elini tutup onu eve soktu.

Mabel'in babası karısına hayranlıkla bakıyordu. "Annen gizemli bir kadın."

"Evet, baba." Mabel yeniden nefes almaya başlamıştı.

Olanlar onun için çok fazlaydı. Günü başka bir olay yaşanmadan atlatabilmeyi diledi.

On Yedinci Bölüm

Yaz sonu eski eşya satışı bitmişti.

On dört aile, turtalarla dolu uzun bir masanın etrafında toplanmıştı.

Her turtanın üzerinde; Yedi Numara- Yabanmersinli ve Ahududulu Turta gibi, bir numara ve bir isim vardı. Yedi numara, Mabel'in annesinin turtasıydı. İki numaralı limon kremalı turtayı da annesi yapmıştı. Ve On bir numaralı elmalı, cevizli, kızılıcıklı turtayı da.

Komşulardan biri, jürilerin tadabilmesi için turtaları dilimlemeye başladı.

Simone, "Seninki hangisi Violet?" diye sordu.

Violet masanın sonundaki hafif yanık turtayı gösterdi. Bu; On Üç Numara- Böğürtlen Sürprizi'ydi.

Simone, "Aferin sana." dedi. "Bunu tek başına yaptığına inanamıyorum."

Mabel, "Ben beş yaşındayken turta yapamazdım." dedi. "Böylesini yapamazdım."

Mabel turtanın üzerindeki şişlikleri, kabarıklıkları ve yanmış yerleri görünce içi rahatlamıştı. Bu turta kesinlikle sihirli değildi.

Simone, "Erikli turtaya bak." dedi. "En sevdiğim turta. Tatmak için sabırsızlanıyorum."

Mabel sadakatle, "Ben annemin yabancımersinli ve ahududulu turtasını seviyorum." dedi.

Jüri üyeleri, "On bir numara!" diye seslendi. İnce dilimler hâlinde kesilmiş elmalı, cevizli, kızılıklı turtayı tattılar ve verdikleri puanları puan kartına yazdılar. "On iki numara!"

Birisi, "Bakalım, bu sene yine Peter (Pitir) mı kazacak." dedi. "Üzümlü turtası gerçekten bir harika."

Mabel, "Umarım annem kazanır! Belki de sen kazanırsın Violet!" Mabel dirseğiyle küçük kız kardeşini dürttü. "Yeni, en iyi

turtacı sen olabilirsin ya da yarışmanın en genç katılımcısı...”

Mabel, keşke anaokuluna gidenler ve yakın turta pişirenler için özel bir kategori olsaydı, diye düşündü. Violet bugün bir ödülü hak etmişti.

Son birkaç saattir sihir yapmıyordu. Utanç verici başka soru da sormamıştı. Küçük yalanlar ya da kafadan uydurma hikâyeler de anlatmamıştı.

Jüri üyelerinden biri, “On üç numara için hazırız.” dedi. “Böğürtlenli Sürpriz. Sürprizlere bayılırım.”

Simone, “Bu *sensin* Violet!” diye bağırdı.

Turtaları kesen komşu, bıçağı Violet’ın turtasına doğru götürdü.

Violet panik içinde, “O ne yapacak?” diye fısıldadı.

“Jürilerin tadabilmesi için turtanı kesecek, aptal şey.”

Violet endişeli görünüyordu. “Acıyacak mı?”

"Tabii ki, hayır." Simone, Violet'ın başını okşadı.

Mabel, "Sabırsızlanıyorum." diyerek yalan söyledi. Tadı ne kadar kötü olursa olsun, bütün dilimi yiyeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

Komşu, temiz bir bıçak alıp yamuk yumuk turtayı kesmeye başladı.

Aniden kuş sesleri duyuldu. Sonra herkesin gözleri önünde turtanın içinden yirmi dört tane karatavuk çıkıp uçmaya başladı.

Karatavuklar masanın üzerinde uçup, kesilmiş turtalardan birinin içindeki kirazları gagalamaya başladılar.

Violet, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Ama kimse onunla ilgilenecek durumda değildi. İnsanların kafası karışmıştı, şaşkın görünüyorlardı.

Violet seviçten uçuyordu. "Onu ben yaptım! Üstelik kuşların canları acımadı!"

Gururla, kafasının üzerinde bir daire hâlinde uçan kuşlara el salladı ve sonra da ortadan kayboldu.

Jüri üyeleri kartlarını masanın üzerine bırakmışlardı. Komşular başlarını kaşıyorlardı. Köpeklerse karatavukların etrafa saçtıkları turta parçalarını yiyorlardı.

Birisi, "Acayip bir kaza." derken sözleri kalabalığın içinde yayıldı. İnsanlar omuzlarını silkip yaptıkları işlere geri döndüler.

Yoksa bu da sihrin bir parçası mıydı?

Mabel etrafına bakınıp annesiyle babasını aradı. Ortadan kaybolmuşlardı. Birisi, Mabel'a onların kâğıt tabak ve bardak getirmeye gittiklerini söyledi.

Jüri üyeleri, on dört numaralı limon ve çilek kremalı turtanın sırasının geldiğini bildirdiler.

Mabel uzun bir “oh” çekti. O ve Violet, bu işten de paçalarını kurtarmışlar mıydı? Bu, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir durumdu.

Ama sonra Simone’u gördü.

Simone o sırada gökyüzüne bakıyordu; karatavuklar gökyüzünde kaybolmuşlardı. Kaşlarını çatarak Mabel’a baktı. “Bu işi araştıracağım.”

Mabel turta masasının altına saklanmak istiyordu. Ama bunun yerine, sandalyeye oturup, cebinden bir kalem ve kâğıt çıkardı.

Plan yapma vakti gelmişti.

Yazar Hakkında

Anne Mazer gizliden gizliye Violet olmak isteyen bir Mabel'dır. Yazarlarla dolu bir ailede New York'ta büyümüştür. Genç okuyuculara yönelik, Scholastic serilerinden *Abby Hayes'in Muhteşem Günleri* ve resimli kitap *Semender Odası* dâhil, otuz beşten fazla kitabın yazarıdır.

